

Ἐπὶ τῇ φυλακίσει πάλιν νέου τραπεζίτου ἐν Γαλλίᾳ ὁ Σαριβαρὴ κάμνει τὴν ἐξῆς εὐφυᾶ παρωδιάν :

« Ἡ Ταρπητὴ Πέτρα εἶνε πλησίον τοῦ *Καπιταλίου*. »

Ἐξῆλθον σήμερον αἱ σαρωτικάι μηχαναὶ εἰς περίπατον. Ὅσο νὰ ἰδῇς κάμποσιν λάσπη σήκοναν, ἢ μᾶλλον τὴν ἐξωμάλυναν.

Ἄλλ' ὁ Ρωμῆος εἶναι πάντοτε κακός.

Καὶ ἐπειδὴ ἐπίκεινται αἱ δημοτικαὶ ἐκλογαί, ἤκούσαμεν Ἀθηναίων ψηφοφόρον λέγοντα :

— Εἶναι, βλέπεις, γιὰ τὰ *μαλάκια*.

ΒΟΥΛΗ

Δευτέρα, — 14 Φεβρουαρίου.

Ὁ κ. **Δεληγιάννης**, συνέχει καὶ τέλος.

Κατὰ τὰς μακρὰς ἡμέρας τοῦ θέρου, μετὰ τὸν ἀφόρητον καύσωνα, ἐγείρεται πολλάκις περὶ τὴν δειλὴν ὑπόδρυσιν αὐτῶν ἀπαράλλακτα καὶ ὁ κ. Δεληγιάννης σήμερον, συνεχίζων ἐπὶ δίσκον ἐπὶ τὸν προχθὲς διακοπέντα τετράωρον λόγον του, ὑπανθυμίζει τὰ δειλινὰ τοῦ θέρους, καὶ σκέπτομαι, ὅτι ἡ δύσις τῶν λόγων του ὑπῆρξε πολὺ εὐτυχεστέρα τῆς *πρωίας* του.

Καὶ ἀληθῶς, ἦτο σήμερον ὀλίγον ἄλλος τις ἢ ὁ συνήθης ἀγαθὸς δαίμων ἐπηγρύπνει αὐτοῦ, χασμώμενος ἐνίοτε, ἀλλ' ἀμέσως κατισχύων τῆς νάρκης του. Μολονότι αὐτὸ τοῦτο τὸ θέμα τῆς ὁμιλίας του, ἡ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως, εἶνε θέμα πλήρες ἐθνικοῦ, ἢ καὶ θεατρικοῦ, ἐνδιαφέροντος, ἡ ἐπιμέλεια δι' ἧς διεχειρίσθη τοῦτο, ἡ πυκνότης πολλάκις τῶν ἐπιχειρημάτων, τὰ ὅποια ἀντέτασεν, καὶ ἐν τῇ ἀπεικονίσει τῆς καταστάσεως τοῦ στρατοῦ κατὰ τὸ μεθοριακὸν ζήτημα, ἡ σατυρικὴ χροιά τὴν ὁποίαν ἐνίοτε περιεβάλλετο, καὶ βέλη τινα εἰρωνίας, ἐκτοξευόμενα, ἐδιπλασίασαν τῆς ἀκροάσεως τὸ ἐνδιαφέρον· τὸ ἀληθὲς εἶνε, ὅτι ἐν ἅπασιν τούτοις ὑπεφαίνετο καὶ προσπάθειά τις ἀντιμετρήσεως εἰς τὴν τελευταίαν ἀγόρευσιν τοῦ πρωθυπουργοῦ.

Ἀλλὰ καὶ οὕτω, πάλιν ἦτο κρείττων τοῦ συνήθους, καὶ μέχρι τοῦ τόνου τῆς φωνῆς, τηρούντος ἔκτακτον μετριότητα καὶ μέχρι τοῦ δέκτου τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἀραιότερον τεινομένου καὶ σειομένου ἀπειλητικῶς, καὶ μέχρι τῆς ὀψεως τοῦ προσώπου, ὅφ' οὗ τὸν μύστακα προέκυψε δις ἢ τρεῖς ἐλαφρὸν ὑπομειδιάμα. Ἀλλ' ὑπεμειδία ἐπίσης καὶ ὁ κ. Τρικούπης· καὶ τοῦτο μοῦ φαίνεται κακὸν σημεῖον διὰ τὸν Δεληγιάννην.

Ἡ σημερινὴ ὁμιλία ὀφείλεται εἰς τὴν πρόκλησιν τοῦ κ. Τρικούπη, κακίσαντος τὴν ἀντιπολιτεύσιν ἐπὶ τῇ ἀφασίᾳ αὐτῆς ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Κυβερνήσεως, καὶ στρέφεται πρὸ παντός περὶ τὰ δύο σημεία, ἐξ ὧν ἀπορρέει σύμπασα ἡ πολιτικὴ αὕτη! περὶ τὸν στόλον τῆς Ἀλεξανδρείας, καὶ τὸ Καραλή-Δερβέν. Γνώριμοι τόποι τῷ ὑπομνηματιστῇ τοῦ συνεδρίου τοῦ Βερολίνου, καὶ τῷ ἐπικριτῇ τῆς ἀποστολῆς τῶν πλοίων εἰς Ἀλεξάνδρειαν, περὶ ἧς ἀποφαίνεται, ὅτι πρὸς ματαίαν μόνον ἐπίδειξιν ἀπεστάλησαν, δίχως ἢ Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις νὰ ὑποχρεοῦται πρὸς

τοῦτο οὔτε ὑπὸ εἰδικῆς συνθήκης, οὔδ' ὑπὸ συμφερόντων ὁμοίων πρὸς τὰ τῶν μεγάλων δυνάμεων, τῶν ὁποίων ἦτο εἰδικὴ ἀνάγκη ἢ τοῦ στόλου ἀποστολῇ. Ἐάν δὲ διὰ φιλανθρωπικὸν σκοπὸν ἀπεστάλησαν, διατί δὲν ἐξελέγησαν ταχυδρομικά πλοῖα, τὰ ὅποια, καὶ χωρητικώτερα, ἡδύναντο κάλλιον νὰ ἐκτελέσωσι τὸν σκοπόν;

Ἐάν δ' ἐκεῖνοι ἐκρίνε πρέπον νὰ φέρῃ παρατηρήσεις τινὰς ἐπὶ τῇ ἀποστολῇ τοῦ στόλου, οἱ λόγοι του ἦσαν περισσευμένοι, καὶ οὐδεμίαν ζημίαν ἐπροξένουν· ἀλλὰ τοῦτο ἐκίνησε τὴν ἀγανάκτησιν τοῦ πρωθυπουργοῦ, προκαλέσαντος τὴν ἀποδοκιμασίαν του, ἐνῶ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς Ἀγγλικαῖς Βουλαῖς ἰμοίας φύσεως παρατηρήσεις ὑπὸ τοῦ Σώλσβαρν καὶ ἄλλων δὲν ἐπέφερε τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα.

Καὶ κατὰ τὸν κ. Δεληγιάννην ἡ Κυβέρνησις διὰ τῆς ἀποστολῆς τῶν πλοίων παρέστησε τὴν Ἑλλάδα παρωδοῦσαν τὴν Σαρδηνίαν ἐπὶ Κριμαίας, ὅτε προΐστατο ἐκεῖνης ὁ Καβούρ.

*

Ὅτε τὸ 1870, πρὶν ἐκραγῇ ὁ Γαλλοπρωσικὸς πόλεμος, ὁ τότε βασιλεὺς τῆς Πρωσίας ἀνήγγειλεν εἰς τῆς Γαλλίας τὸν πρεσβευτὴν, ὅτι συγκατανεύει εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ αἰτουμένην παραίτησιν τοῦ Χοεζζόλερν ἀπὸ τοῦ θρόνου τῆς Ἰσπανίας, ἐκράυγασε τότε ἡ γαλλικὴ δημοσιογραφία : « ἡ νίκη μας εἶνε μεγάλη! δὲν θέλομεν πλεῖστον! » Καὶ πρὸς τὴν ἀνακραυγὴν ταύτην, ἣν ὁ Ἰούλιος Σίμων ἐχαρκτηρίζε νεῦν ἀγροσύνην, παραβάλλει τὰς ἐθνουσιώδεις φωνὰς τῶν ἐφημερίδων τῆς Κυβερνήσεως, ὅταν κατελήφθη διὰ τολμηρὰς στρατιωτικῆς κινήσεως ὁ παρὰ τὸ Καραλή-Δερβέν σταθμός. Καὶ εἶνε λυπηρὸν, λέγει, νὰ προβαίνει Κυβέρνησις εἰς τοιαῦτα διαβήματα, τὰ ὅποια ἡ ἰδία ὀνομάζει *τολμηρά*· θὰ ἐνόμιζεν, ὅτι στρατὸς κατὰ τὰς ἐπισήμους διαβεβαιώσεις τοῦ Ἀρχηγείου συνέκειτο ἐκ 12,000 περίπου· ἀλλ' ὁ ἀρχηγὸς ζητεῖ τότε δυνάμεις, διότι ἐπαπειλοῦνται τὰ ὄρια, καὶ ἀποστέλλονται 100 πεζοὶ καὶ 5^η χωροφύλακες, ὁπλίζεται πρὸ 8 ἡμερῶν ἐνδυνάμεντες τὴν στολὴν, καὶ ὅπλα μὲ τὸ λίπος τοῦ ἐργαστασίου ἀκόμη. Καὶ μετὰ συγκατάρταξιν ἀγωνιώδη ἁπάντων τῶν σωμάτων τοῦ στρατοῦ καὶ ἐγκατάλειψιν τῆς πρωτεύουσας ἀνευ φρουρᾶς κατωρθώθη νὰ συναθροισθῇ παρὰ τὰ σύνορα στρατὸς 9,000· ἀλλ' οὐδ' εἰς αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν πιστεύει.

Ἀφοῦ δ' ἐξέδραμεν εἰς τὰ χρονικά τῆς συνθήκης τοῦ Βερολίνου, διὰ νὰ εἴπῃ, ὅτι μέγα κατόρθωμα ἐκόμισεν, καὶ λύσιν τοῦ ὁροθετικοῦ ζητήματος ἐκήρυξαν τὴν πραγματοποίησιν τῆς γραμμῆς, τὴν ὁποίαν ἡ Βυρῶπη ἐπέδαλε, καὶ ἀφοῦ εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς ἀντιπολιτεύσεως τοῦ 1880 ἀποδίδει τὸ ὅτι ἡ Ἀγγλία δὲν ἐπέμενεν εἰς εὐρύτερα ὄρια τῆς Ἑλλάδος, ἐπιλέγει χαρακτηρίζων τὴν Κυβέρνησιν ὡς ἀκολουθοῦσαν τὴν σχολὴν τῶν *opportunistes*, τῆς *Λοιτελείας*, σκοπὸν ἔχουσαν τὴν ἐξυπηρετήσιν τῶν Κυβερνητικῶν συμφερόντων, καὶ οὐχί, ὡς ἐκεῖνοι, μόνον περὶ τὰς λεπτομερείας μεταβάλλουσαν τὰς γνώμας.

Εὐνόητον, ὅτι ἡ ἀντιπολιτεύσις θερμῶς ἐχειροκρότησεν.

*

Καὶ τῆς προκεχωρημένης ὥρας, καὶ τοῦ κ. **Τσεδανοπούλου** τὸ ἀκατάλληλον, εἶτα ἕνεκα τῆς εὐρείας αὐτοῦ ἐπιβολῆς, δηλοῦντος, ὅτι ἤθελεν ὁμιλῆσαι περὶ τοῦ προϋπολογισμοῦ ὑπὸ οἰκονομικὴν ἐν γένει ἐποψίν, καὶ περὶ τῆς ἐσωτερικῆς πολιτικῆς καὶ περὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς· εἶτε ἕνεκα πολήψεως, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τοῦ πρώην πρᾶκτορος τοῦ *Χαβά*, καὶ τοῦ διαδόχου τοῦ Βερνάρδου ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, ἐπὶ τῷ ἀκούσματι τῆς ἀλιγύστου καὶ ἀτερ-

πούς εκείνης φωνῆς, ὡς ἀπὸ τὰ βάθη φρέατος ἀντηχούσης καὶ μὲ τὴν ἰδιόζουσαν συριστικωτάτην, ὡς ὄφως, προφορὰν τοῦ σ, καὶ τῇ θέᾳ τῶν θερητικῶν ὤμων, καὶ τῶν διδασκαλικῶν ἀνὰ χεῖρας σημειώσεων, δὲν ἐπιτρέπει νὰ ἀκουσθῇ ἀνυπομονῶν. Διὸ μεθ' ὅλους τοὺς ἐπιστημονικοὺς αὐτοῦ περὶ φόρων ἔρισμους καὶ τὰς ἐκ τῆς ἱστορίας παρομοιώσεις τοῦ ὑπουργοῦ τῆς Δικαιοσύνης πρὸς τοὺς συγκλητικούς τῆς Ρώμης, κτλ. κτλ. περαίνει τοὺς λόγους του ἐν μέσῳ θορυβώδους διαχύσεως τῆς συμπολιτεύσεως, προστεθέντων ἐν τέλει καὶ τῶν χειροκροτημάτων αὐτῆς, τὰ ὅποια ἐκὼν ἄκων ὑπέστη ὁ κ. Τσιδανόπουλος.

Τρίτη — 15 Φεβρουαρίου.

Τὰ δύο ὁρολόγια τῆς Βουλῆς δεικνύουσι πέντε Μ. Μ. μὴ ἔχοντα τὴν καλωσύνην νὰ ἀναμείνωσι τοὺς κκ. βουλευτάς, οἵτινες ἀκόμη δὲν κατόρθωσαν νὰ κάμουν ἀπαρτίαν ὁ Πρόεδρος τῆς Βουλῆς ἀνησυχεῖ ἐπὶ τῆς ἑδρας του, καὶ μάτην ἀντηχεῖ ἡ ὀξεῖα φωνὴ τοῦ Μανδάλου, ἀναγινώσκουσα τὸν κατάλογον.

Πόθεν ἡ ἑκτακτος αὐτὰ βουλευτικὴ ἀνάπαυλα;

Μία μόνη ἐξήγησις ὑπάρχει: οἱ ἄλλοτε μακρὰν τῶν ἐδωλίων των ὑπὸ τῶν ἀκτίνων τοῦ χειμερινοῦ ἡλίου συρόμενοι βουλευταὶ ἐντροφῶσιν ἐν μακαρίᾳ νωθρότητι εἰς τὴν θέαν τῆς ἀφθόνης καταπιπτούσης χιόνος, τὴν ὁποίαν δὲν θὰ ἡδύναντο νὰ παράσχωσιν εἰς αὐτοὺς τὰ ἀπρόσιτα παράθυρα τοῦ βουλευτηρίου. Ἡ αὕτῃ ἀγάπη πρὸς τὴν φύσιν δεσμεύει αὐτοὺς, καὶ ὁ ἥλιος εἶνε συνήθης, ἐνῶ ἡ χιών τόσῳ ἑκτακτος.

Καὶ οἱ μὲν συμπολιτευόμενοι πρὸ τῆς λευκότητος τῆς χιόνος ῥεμβάζουσι τὸ αἶθριον μέλλον τῆς Κυβερνήσεως: οἱ δὲ ἀντιπολιτευόμενοι διαβλέπουσιν ἐν τῇ χιόνῳ τὸ σάββανον αὐτῆς.

Καὶ μόνος ὁ κ. πρωθυπουργὸς ἀναίσθητος ἐπὶ τῆς ἑδρας του εἶχε τὴν πεζότητά νὰ ἀναμείνη συνεδριάσιν.

Κουτρούλης.

ΤΟ ΧΙΟΝΙ

Νᾶν' ἡ γῆ ἐλάσπερ ζωγραφιά πλατειά,
Ἵς τὸ παράθυρό σου ν' ἀκουμπᾷς, μ'προστά σου
Νὰ σὲ συντροφεύη μιά λαμπρὴ φωτιά,
—Τι καλὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἐμορφιά σου!

Μὰ τῇ γύμνῳ νάχης μόνη καταντιᾷ,
Νᾶνε μιά κολῶνα μόνον σκέπασμά σου,
Καὶ νὰ τρεμουλιάζῃς μὲ σβυστὴ ματιά,
—Τί κακὴ ποῦ εἶνε, χιόν', ἡ ἀσχημιὰ σου!

Ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο σ' ἔστειλ' ἐδῶ κάτω;
Ἵς ἔστειλ' ὁ χειμῶνας σάββανον θανάτου,
Ἢ τὸ κερναβάλλι τρέλλας δομινό;

Χιόνια γι' ἄλλους: εἴσθε λούλουδα λευκά
Μυγδαλιαῖς ποῦ πέφτουν ἀπ' τὸν οὐρανὸν,
Καὶ —βαμβάκια γι' ἄλλους: εἴσθε νεκρικά!

Ὁνουλουλοῦ

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 31)12 Φεβρουαρίου 1883.

Προτίθεμαι νὰ παρουσιάσω, τοῖς ἀναγνώσταις τοῦ *Μη Χάρεσαι* κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ προϊόντος τοῦ χρόνου, τινὰς τῶν ἐπισημοτέρων ἀνδρῶν τῆς συγχρόνου Ἰταλίας.

Χαίρω ὅτι σήμερόν μοι δίδεται ἀφορμὴ πρῶτον νὰ ὀνομαζῶ τὸν δημοκρατικὸν βουλευτὴν *Felice Cavallotti*.

Ὁ **Καβαλλόττης** εἶνε γνωστὸς καὶ αὐτόθι: εἶνε ὁ ποιητὴς τοῦ *Ἀλκιβιάδου* καὶ τῆς *Νύμφης* τοῦ *Μερεκλέους*. Εἶνε Ἕλλην τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, εἰς τῶν πρῶτων ἐν Ἰταλίᾳ Ἕλλητιστῶν, καὶ ὁ μόνος σχεδὸν ἐμβλαθὺνας καὶ ἀπαρμιλλῶς διερμηνεύσας τὸ πνεῦμα τῶν χρόνων τῆς Ἀθηναϊκῆς δημοκρατίας: εἶνε Ἀθηναῖος τῆς ἐποχῆς τοῦ Περικλέους καὶ ἡ μουσὰ του ἐν τε τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καὶ ταῖς ἀγορεύσεσιν ὑφορεῖται πρὸς αὐτὸν κλίνουσα ὑπὸ τῆς Ἀσπασίας τὴν μορφήν.

Εἶνε νέος καὶ μαχητὴς τῆς ἐλευθερίας σθεναρὸς. Κατὰ τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογάς, ἐν αἷς τὰ πολιτικὰ κόμματα, διὰ πρῶτην φοράν, διεκρίθησαν, ὑπὸ θαρραλέως ἀναπεπταμέναις σημαῖς ἀρχῶν, εἰς συντηρητικὸν καὶ δημοκρατικόν, ἡ δευτέρησις πολεμοῦσα τοὺς δημοκρατικοὺς κατόρθωσε ν' ἀποκλείσῃ καὶ τὸν Καβαλλόττην ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ του: ἀλλ' εὐθὺς, ἐν ταῖς ἐπαναληπτικαῖς ἐκλογαῖς, τέσσαρες ἄλλαι ἐπαρχίαι προέβαλον τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ ποιητοῦ, καὶ ὁ Καβαλλόττης σήμερον ἐπανελάβε τὴν θέσιν του ἐν τῷ Κοινοβουλίῳ.

Ἔχει ἡ Ἰταλία πολλοὺς ἄνδρας τοιοῦτους γνωστοὺς οὐχὶ μόνον ἐν τῇ ἐπαρχιακῇ των περιφερείᾳ καὶ οὐ: τὸ ἔθνος θεωρεῖ ἀναγκάσιον ἐν τῇ ἑαυτοῦ Βουλῇ πολλοὺς τούτων, οἱ ἐπισιμότεροι, ἐξελέγησαν εἰς τρεῖς καὶ τέσσαρας ἐπαρχίας.

Σήμερον ἐκ Ρώμης ἐκ τῆς Βουλῆς ἐξικνεῖται ἡ φωνὴ τοῦ Καβαλλόττη ποιουμένου μίαν ἐρώτησιν τῇ Κυβερνήσει καὶ παρουσιάζοντος ἐν νομοσχέλιον.

Ἡ ἐπερώτησις ἀφορᾷ εἰς γεγονότος, ὅπερ μεγίστην ἐντύπωσιν προὔξενησεν ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἰταλίαν: ἀμήπως εἰμεθα: εἰς τὴν Ἑλλάδα;... » ὅ' ἀνεφώνησαν οἱ εἰδότες τὰ χαλὰς μας.

Ὁ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Πίζης καθηγητὴς τῆς Ἑλληνικῆς φιλολογίας κ. Παλλαθέρης, ἐπίτιμος καθηγητὴς καὶ τοῦ ἡμετέρου Πανεπιστημίου, μετεβαίνεν εἰς Ρώμην, φιλοσοφικώτατα ἐν τῇ τρίτῃ τοῦ σιδηροδρόμου θέτει, ὅπως ἐπισκεφθῇ τὴν Καλλιεχνικὴν ἔκθεσιν.

Δύο χωροφύλακες ἐκλαβόντες αὐτὸν ὡς ὑποπτον, τὸν προσεκάλεσαν νὰ παρουσιάσῃ τὰ χαρτιά του: καὶ ἐπειδὴ ὁ καθηγητὴς ἄλλα χαρτιά δὲν ἔφερεν ἐφ' ἑαυτοῦ ἢ τὰ ὀλίγιστα ἀντιπροσωπεύοντα τὸ χρῆμά του — (μέχρι τοῦ προσέχους Ἀπριλίου τὸ χρῆμά ἐν Ἰταλίᾳ ἀντιπροσωπεύεται πάντοτε καὶ ἀποκλειστικῶς ἀπὸ χαρτί) — καὶ ἕνα τόμον τοῦ Πλάτωνος, τὸν κατεκράτησαν καὶ χειροδεμένον προσήγαγον αὐτὸν πρὸ τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν τῆς Ρώμης, ἐνθα, τῇ πρεσελεύσει φίλων του, ἀνεγνωρίσθη καὶ ἀπελύθη.

Ἰδοὺ τὸ γεγονός: προσεβλήθη ἀνευ λόγου ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία ἐνὸς πολίτου: ὁ Καβαλλόττης ἐστιγματίσας τὴν πράξιν ταύτην τῶν ὀργάνων τῆς δημοσίας ἀρχῆς καὶ ὅλη ἡ φιλελεύθερος Ἰταλία ἐπεκρότησε τοὺς λόγους του. Εἶπε σημεῖον τῶν καιρῶν, εἶπεν ὁ ποιητὴς ἀντιπρόσωπος τοῦ λαοῦ, καὶ ὑπενόει τὰς ἀπὸ τινος ἐν τῇ νῦν κυβερνήσει ἐκδιδουμένας ἀντιδραστικὰς τάσεις.